

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 78/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresnej prokuratúry G. č. k. 1 Pv 474/06-17 zo 16. júla 2007 a postupom a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 GPt 281/07-8 z 24. augusta 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2007 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím Okresnej prokuratúry G. (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 474/06-17 zo 16. júla 2007 a postupom a rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 GPt 281/07-8 z 24. augusta 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta ním tvrdené zásahy *contra legem* do označených základných práv súvisiacich s porušením jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu tým, že okresná prokuratúra a následne generálna prokuratúra pri svojej rozhodovacej činnosti v predmetnej veci nepostupovali v súlade s označenými ustanoveniami ústavy, ktorých porušenie namieta, čo viedlo k situácii, v ktorej: *„V súvislosti so svojím ústavným právom na vzdelanie považuje navrhovateľ postup Okresnej prokuratúry v G. za nezákonný, pretože vychádza z nesprávneho výkladu zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách ohľadom akademickej pôdy.“*

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako navrhovateľ vo veci dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu útlaku podľa § 237 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v platnom znení (ďalej len „Trestný zákon“) podal písomné trestné oznámenie na okresnej prokuratúre proti Ing. O. D., riaditeľovi spoločnosti K., s. r. o., G. Ďalší priebeh konania opisuje sťažovateľ takto: Okresná prokuratúra potvrdila prijatie sťažnosti a postúpila ju Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v G. Tento uznesením sp. zn. ČVS: ORP-597/OSV-Ga-2005 z 8. júna 2005 odmietol začatie trestného stíhania páchatel'a. Navrhovateľ proti tomuto uzneseniu podal 25. júna 2005 sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra zamietla uznesením č. k. Pn 2165/05-11 z 12. júla 2005 ako nedôvodnú. Následne na to, podal sťažovateľ na okresnú prokuratúru nový podnet z 22. júla 2005 s novými skutočnosťami, na ktorý nedostal žiadnu odpoveď. Po týchto udalostiach podal sťažovateľ viacero podnetov a sťažností na porušenie zákona adresovaných generálnemu prokurátorovi (napr. z 27. júla 2005, 4. novembra 2005, 6. marca 2006 a 17. septembra 2006). V nadväznosti na to, generálna prokuratúra vydala záväzný pokyn Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v G. na začatie trestného stíhania proti Ing. D. Sťažovateľ bol o tom vyrozumieť upovedomením Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v G. sp. zn. ČVS: ORP-875/OSV-GA-2006 z 25. júla 2007. V predmetnej veci sa obrátil aj na Slovenské národné stredisko pre ľudské práva, avšak ako uvádza: *„Do dnešného dňa sa kvalifikovanej právnej pomoci v zmysle zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva nedočkal.“* Dňa 16. októbra 2006 Krajská prokuratúra v T. upovedomila sťažovateľ'a vyrozumieť o spôsobe vybavenia č. k. Kd 2040/06-69, v ktorom

uviedla, že v predmetnej veci „*boli nevpúšťaním do konzultačného strediska porušené akademické práva a slobody navrhovateľa*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Právo navrhovateľa M. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-875/OSV-GA-2006 bolo porušené.“

„2. Navrhovateľovi K. M. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 40 000,-Sk predstavujúce náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V prerokovávanej veci ide o situáciu, keď sťažovateľ vôbec nerešpektuje postavenie ústavného súdu ako orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), lebo obsahom svojho návrhu ho stavia do pozície bežnej prieskumnej inštalácie prokuratúry, keď síce formálne označil základné práva, do ktorých malo byť zasiahnuté, avšak v skutočnosti len polemizuje

s výkladom jednoduchého práva bez toho, aby prijateľne vysvetlil, ako sa tento výklad dotýka uvedených základných práv, resp. vzťah medzi výkladom jednoduchého práva a tvrdeným porušením základných práv nie je vôbec zrejмый. Sťažnosť je svojím obsahom celkom mimo rámec toho, o čom má ústavný súd právomoc rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, keď smeruje len k tomu, aby príslušný orgán bol „prinútený“ začať trestné stíhanie označenej osoby.

Ústavný súd sa s takouto argumentáciou vysporiadal už viackrát práve v konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu alebo inú právnu ochranu. Vždy pritom uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej fyzickej osobe ... nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd“ (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, I. ÚS 76/03).

Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na základné práva označené sťažovateľom, a keďže „bez právneho významu by teda bolo zaoberať sa takými postupmi označených štátnych orgánov, ktoré nesmerujú k porušeniu základného práva alebo slobody“ (I. ÚS 36/98) a sťažnosť sťažovateľa smerovala k preskúmaniu takého postupu a rozhodnutia orgánov štátu, ktorý nie je vôbec spôsobilý porušiť jeho základné práva podľa ústavy alebo podľa medzinárodných dohovorov, bolo potrebné ju odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008